

Özleminiözlemeyi Özledim

– MerveAYYILDIZ · 20 Ekim 2010

Ecel terlerine sığınmanın adıydı seni özlediğim zamanlar, Hep hasrete gebeydi dünler ve de yarınlar, Elimden ellerin alınmış, Gözlerimden gözlerin kaçırılmış, Öylesine mahzun bir çocuğuyum aşkın... Neden hep en büyük sevgileri uzaklıklar saklar? Ecel terlerine sığınmanın adıdır, seni özlediğim zamanlar Ve hep sen/sizlik kokar, geçtiğim/geçemediğim mekanlar..., Köprüler geçiyor yüreğimin "sen" yolundan, Vuslat bize çarpmamak için hep uzak yürüyor, Ne kural tanıyor aşka dair, ne cezasını ödüyor... Davacıyım oysa! Gönlüm.. Gönlüm sanık sandalyesine oturtuluyor... Köprüler geçiyor yüreğimin "sen" yolundan, Sen'se yolun hep karşı yakasından.... Guruba bunca yaklaşmamalıydık, Seher vaktini henüz tatmamışken. Boşversek, gözlerimizi kapatsak olmaz mı bu ayrılığa? Görmeyince, gitmedin sansak ya, Gitme desek, gitmesek ya da.. İkimizde birbirimizde kalsak, ki aslında hiç buluşmamışken. Guruba bunca yaklaşmasak, seher vaktini henüz tatmamışken, Senle uyansam dünyaya, sana hiç uyuyamamışken....

Özledim demek yetmiyorken, Bütün eksiklerimin ardından söylerim; Özledim.... Açken ekmeği özler ya insan , Daha da büyür dudaklarındaki çatlaklar, susuzken... Uykusuzluktan olur ya gözleri kan kan... İşte öylesine bir şey bu, açlığı; ellerine ellerimin, Damla damla bakışına , susuzluğu; gözlerimin... Kan revan oluşu, yokluğundan; yüreğimin... Özledim demek yetmiyorken, Bütün eksiklerimin ardından söylerim; Özledim.... En eksik yanımdan sesleniyorum şimdi sevgilim; Özlemini , özlemeyi özledim... Ve yine, eski bir şehirde, "benimleyim....!" 20.10.2010... Eylül'den sonra başlar bazen hazan....